

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce v právní věci stěžovatele **P. a g. R. a l. f., a. s.**, zastoupeného JUDr. Janem Šťovíčkem, Ph.D., advokátem se sídlem v Praze 2, Vinohradská 37, za účasti **Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem v Praze 1, Štěpánská 28, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2005, č. j. 9 Ca 250/2003 – 34,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2005, č. j. 9 Ca 250/2003 – 34, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze usnesením ze dne 12. 10. 2005, č. j. 9 Ca 250/2003 – 34, odmítl žalobu, kterou se stěžovatel domáhal přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 18. 8. 2003, č. j. FŘ - 6537/17/03, jímž bylo částečně vyhověno odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 1, ze dne 23. 4. 2003, č. j. 103916/03/001/960/7437/Ho, o uložení odvodu neoprávněně použitých prostředků státního rozpočtu tak, že toto rozhodnutí bylo změněno, a odvod ve výši 431 709 Kč byl snížen na částku 365 182 Kč. V odůvodnění usnesení městský soud uvedl, že napadené rozhodnutí bylo jinými rozhodnutími finančního ředitelství dvakrát změněno a tedy již neexistuje v jeho původním výroku o výši uloženého odvodu v částce 365 182 Kč (resp. po změně napadeného rozhodnutí v řízení podle ust. § 55b zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků v částce 353 782 Kč), tudíž napadené rozhodnutí už není tím rozhodnutím správního orgánu, proti kterému směřuje žaloba. Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že řízení podle ust. § 55b zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) dosud nebylo ukončeno pravomocným rozhodnutím, neboť finanční ředitelství je v tomto řízení vázáno rozhodnutím

o nařízení přezkoumání vydaným podle ust. § 55b odst. 4 citovaného zákona. V důsledku uvedených postupů bude vydáno nové rozhodnutí, v němž je finanční ředitelství vázáno názorem vyjádřeným v rozhodnutí, jímž bylo přezkoumání nařízeno (§ 55b odst. 6 zákona o správě daní a poplatků). Minimálně tedy bude vydáno rozhodnutí s odlišně stanovenou výší odvodu neoprávněně použitých prostředků státního rozpočtu, proti kterému se stěžovatel může bránit podáním nové žaloby. Jelikož jde o neodstranitelný nedostatek podmínky a v řízení nelze dále pokračovat, městský soud podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. žalobu odmítl.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Podle stěžovatele odmítl městský soud jeho žalobu v rozporu se zákonem, neboť podmínky pro její odmítnutí nebyly dány. Tím došlo k porušení práv stěžovatele stanovených v čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Stěžovatel namítal, že městský soud neměl k rozhodnutím vydaným až po zahájení přezkumného řízení u soudu vůbec přihlížet, neboť s ohledem na ust. § 56a odst. 2 zákona o správě daní a poplatků se jedná o nulitní právní akty, protože tato rozhodnutí byla vydána v rozporu se zákonem. Podle výše uvedeného zákonného ustanovení nelze řízení o mimořádném opravném prostředku podle části páté zákona o správě daní a poplatků zahájit tehdy, probíhá-li již o předmětném rozhodnutí přezkumné řízení u soudu. V daném případě je zcela nesporné, že řízení, která vyústila ve vydání rozhodnutí, v jejichž existenci městský soud spatřuje důvody pro odmítnutí žaloby, byla v rozporu se zákonem zahájena až po podání této žaloby (tedy po 17. 10. 2003). Stěžovatel na tuto skutečnost, byť nikoliv zcela výslovně, již upozorňoval v odvolání ze dne 20. 2. 2004, které směřovalo proti rozhodnutí finančního ředitelství ze dne 20. 1. 2004, č. j. FŘ-362/17/04. Z odůvodnění napadeného usnesení sice vyplývá, že stěžovatel má možnost podat v budoucnu žalobu proti pravomocným rozhodnutím vydaným v řízeních vedených podle části páté zákona o správě daní a poplatků, avšak nelze, a to právě s odkazem na ustanovení § 56a odst. 2 tohoto zákona, zcela vyloučit, že by se tento právní názor v budoucnu mohl ukázat jako nesprávný. Pokud by se tak stalo, pak by stěžovatel z důvodu zmeškání zákonné lhůty neměl již žádnou možnost domoci se soudního přezkumu napadeného rozhodnutí finančního ředitelství. Z výše uvedených důvodů navrhl stěžovatel zrušení bodu I. výroku napadeného usnesení a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

Finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti vyjádřilo souhlas se závěrem městského soudu, že napadené rozhodnutí ze dne 18. 8. 2003, č. j. FŘ – 6537/17/03, již neexistuje v původním výroku, a to z toho důvodu, že původní odvod ve výši 365 182 Kč byl opraven rozhodnutím ze dne 20. 1. 2004, č. j. FŘ – 362/17/04, o opravě zřejmých omylů a nesprávností podle ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona o správě daní a poplatků, resp. změněn rozhodnutím o výsledku přezkumu ze dne 10. 12. 2004, č. j. FŘ – 10658/17/04. Finanční ředitelství zásadně nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že částka odvodu za porušení rozpočtové kázně byla stanovena chybně nejen cestou opravy rozhodnutí, neboť nešlo o opravu zřejmých omylů, nýbrž i v opravené výši uloženého odvodu v částce 353 782 Kč, a to v rozporu se skutečnostmi uvedenými ve zprávě o kontrole, tedy v nesprávné výši. Toto tvrzení sice stěžovatel převzal z textu usnesení soudu, nicméně není pravdivé. Rozhodnutí o výsledku přezkumu pouze nahradilo rozhodnutí o opravě zřejmých omylů a nesprávností. Odvodová povinnost stěžovatele uložená opraveným rozhodnutím byla naprosto shodná s odvodovou povinností uloženou žalovaným rozhodnutím o odvolání a jak opravené, tak přezkoumané rozhodnutí o odvolání ukládá shodnou daňovou povinnost, a to povinnost vyplývající ze zprávy o kontrole. Ani jeden z uvedených aktů nezkrátil práva stěžovatele. S ohledem na výše uvedené navrhlo finanční ředitelství zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti a přitom sám shledal vadu uvedenou v odst. 3 citovaného ustanovení, k níž musel přihlídnout z úřední povinnosti.

V kasační stížnosti stěžovatel v podstatě pouze namítal, že městský soud neměl, s ohledem na ust. § 56a odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, k rozhodnutím vydaným až po zahájení přezkumného řízení u soudu vůbec přihlížet.

Městskému soudu byla dne 17. 10. 2003 doručena žaloba, kterou se stěžovatel domáhal zrušení napadeného rozhodnutí finančního ředitelství, a tento den je tedy bezesporu dnem zahájení soudního řízení ve smyslu ust. § 32 s. ř. s. Dne 20. 1. 2004 vydalo finanční ředitelství rozhodnutí č. j. FŘ – 362/17/04 o opravě zřejmých omylů a nesprávností podle ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona o správě daní a poplatků, kterým změnilo napadené rozhodnutí tak, že uložený odvod ve výši 365 182 Kč byl nahrazen částkou 353 782 Kč. Následně v odvolacím řízení ministerstvo financí rozhodnutím ze dne 3. 11. 2004, č. j. 52/51 780/2004 – 525, toto rozhodnutí zrušilo a téhož dne nařídilo podle ust. § 55b zákona o správě daní a poplatků rozhodnutím č. j. 52/112 652/2004-525 přezkum rozhodnutí finančního ředitelství ze dne 18. 8. 2003, č. j. FŘ-6537/17/03, tj. rozhodnutí napadeného žalobou. Rozhodnutí o výsledku přezkumu pak finanční ředitelství vydalo dne 10. 12. 2004 pod č. j. FŘ – 10658/17/04.

Podle ust. § 56a odst. 2 zákona o správě daní a poplatků je použití mimořádného opravného prostředku podle části páté tohoto zákona nepřipustné vůči těm rozhodnutím správců daně, která byla pravomocně přezkoumána soudem. Řízení o mimořádném opravném prostředku pak nelze zahájit vůči rozhodnutí tehdy, probíhá-li již o něm přezkumné řízení u soudu.

V dané věci je nesporné, že rozhodnutí finančního ředitelství o opravě zřejmých omylů a nesprávností, obě rozhodnutí Ministerstva financí (o zrušení výše uvedeného rozhodnutí a o nařízení přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí) a následné rozhodnutí finančního ředitelství o výsledku nařízeného přezkumu, byla správními orgány vydána po zahájení soudního řízení. Tuto skutečnost nechal městský soud zcela bez povšimnutí, nehodnotil, zda a jaký vliv měla na napadené rozhodnutí a naopak svůj závěr o splnění podmínek pro odmítnutí žaloby odůvodnil existencí výše uvedených rozhodnutí finančního ředitelství. Z výše uvedeného důvodu je napadené usnesení nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Proto Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. napadené usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je tento soud podle odst. 3 citovaného ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

O věci bylo rozhodnuto bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. května 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu